

Hi havia una vegada...

Un pare i una mare que tenien un fillot tan petit, tan petitet... que li deien en Patufet.

Un dia, la mare estava fent el dinar i quan ja ho tenia tot a punt per coure l'olla, es va adonar que se li havia acabat el safrà.

"I ara com faré el dinar sense safrà?"

En Patufet, que estava per allà i va sentir com la mare s'exclamava, va dir:...

"Mare, si no hi ha safrà... Jo us en puc anar a buscar"

La mare li va contestar:

"On vols anar tu tan petit!!! No veus que, com que ets tan petitó, la gent no et veuria i et podria trepitjar com un cigró?"

En Patufet va reclamar:

"Mare!! Jo vull anar a buscar safrà!!!! Hi aniré cantant així, encara que no em vegin, em sentiran!!!"

Finalment la mare va acceptar i li va donar un dineret per anar a buscar safrà. En Patufet es va posar el dineret al cap i va sortir al carrer i tot cantant:

"Patim, patam, patum, homes i dones del cap dret, patim, patam, patum, no trepitgeu en Patufet"

Quan va arribar a la botiga, tot content d'haver-ho aconseguit, va entrar i va demanar un dineret de safrà. El botiguer que sentia una veu, mirava per tot arreu, però no veia a ningú

"Ei, que no em veieu!! Vejam si em despatxeu un dineret de safrà!!"

El botiguer va tornar a mirar i, de sobte, va veure un dineret que es bellugava a terra.

"Oh hola patufet! Té el safrà!"

En Patufet va agafar el safrà va sortir de la botiga i va tornar cap a casa:

"Patim, patam, patum, homes i dones del cap dret, patim, patam, patum, no trepitgeu en Patufet"

Quan va arribar a casa seva, la mare no s'ho podia creure, En Patufet havia anat sol a comprar el safrà!

"-Molt bé patufet estic molt contenta!" Amb el safrà farem un dinar molt bo!

La mare i en patufet van preparar un cistell amb el dinar pel pare que estava a l'hort i en patufet li va dir a la mare:

"Mare, ara puc anar a portar el dinar al pare???"

"No Patufet! Que l'hort és massa lluny i el cistell pesa massa!!"

"Va mare si us plau..."

I en Patufet no va callar fins que al final ho va aconseguir i la mare el va deixar anar a portar el dinar. En Patufet, carregat amb el cistell del dinar se'n va anar a cercar son pare, i pel camí anava cantant:

“Patim, petem, patum, homes i dones del cap dret, patim, patam, patum, no trepitgeu en Patufet”

Quan ja portava una bona estona caminant, i quan ja estava força cansat,

“Potser sí que l'hort està una mica lluny, bufa! I aquest cistell pesa molt, la mare tenia raó!”

De cop i volta va començar a ploure i, corrents, en Patufet va anar cap a un camp proper i en va amagar sota una col prou gran.

Al cap d'una estona, un bou que pasturava per allí,

va veure la col i se la va menjar. I sense adonar-se'n, també es va engolir al pobre Patufet que era

a sota amagat.

Els pares d'en Patufet, en veure que no tornava van sortir a buscar-lo molt preocupats. Buscant buscant van trobar el cistell que el Patufet portava i, aleshores, van començar a cridar:

“Patufet, on ets? Patufet, on ets?”

En Patufet va contestar: “A la panxa del bou, on no hi neva ni plou”

“Patufet, on ets?”

“A la panxa del bou, on no hi neva ni plou”

De sobte, els pares van sentir la veueta d'en Patufet, i van saber on era. Però com el podien treure de la panxa del bou?

Van començar a donar menjar al bou... i més menjar ... i més menjar ... i el bou, es va anar inflant ... inflant ... inflant... Tant i tant es va inflar de menjar que, al final, el bou es va tirar un pet i en va sortir ... en Patufet!!!!

I vet aquí un gos, vet aquí un gat, aquest conte ja s'ha acabat.